

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

2. De aliis requisitis, in eodem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

gnoscat peccatum sub confusa ratione peccati; id est offense Dei. Ita Præposit. ap. Dian. p. 11. tr. 4. ref. 10. V. *Hic tamen non obstantibus*. Et Confirmatur ex communi doctrina, imo ex communi praxi, qua in articulo mortis quilibet indoctus Sacerdos potest infirmum absolvere, & si alius non adsit, debet. Quod si indoctissimus ita sit Sacerdos, ut ne peccati quidem rationem confusam noscat, (sed hoc difficile est, nisi forte is mente læsus omnino sit) valde dubita, (Favet dubitationi Suarez l. c. n. 10.) an valida sit ab ipso collata absolutio; si enim rationem peccati non agnoscit, quid absolvit, seu quam intentionem absolvendi habere poterit? Vide apud Dianam citatum, varia Doctorum placita, circa hanc questionem nobis ad praxim tendentibus minime necessaria.

7. Ex dictis infero, mortaliter delinquere eos. Ita Præposit. ap. Dian. l. c. sine. Suar. mox citat. & passim; qui de industria querunt Confessarium indoctum respectui status ipsorum: ipsi enim is mederi utiliter nequit. Dixi de (industria) nam ceterum presumere semper debet, omnes Confessarios expositos sufficienter esse doctos, nisi contrarium tibi positive constet. Lege Suar. d. 28. de pen. sec. 2. n. 9. Adde, doctum poenitentem posse Confessarii indocti defectum sua sapientia non raro supplere. Vide mox n. 13.

8. Infero Secundo, mortaliter peccare Ordinarios, si quando concedunt facultatem excipiendi Confessiones Sacerdotibus insufficientibus. Et tamen hic notanda limitatio: Quando enim in Villis, & Pagis non adest copia Doctoris, potest indoctus eligi in Confessarium, satis enim est, aliquem ibi, quamvis indoctum, præsto esse, quam nullum. Considerent tamen Episcopi onus, quod ipsis incumbit suis ovis etiam propriis expensis, consulendi.

9. Infero Tertio, ipsum Confessarium peccare item graviter, si se insufficientem noscens, extorquat dictam facultatem, se enim exponit periculo, perperam ministrandi Sacramentum.

10. Ad tollendos amen scrupulos timorati Sacerdotis, qui semper se insufficientem existimat sciat, si bona fide ipse procedens, videt se approbati ab Ordinario, vel à piis, doctisque viris, qui cum noscunt, vel quibus se examinandum præbuit, sciat inquam, se tuto posse Confessoris munus admittere, & exercere.

11. Quid, si sit dubium negativum de mea sufficientia. Respondeo. Vel inquiris si dubium sit in te, vel, si sit in Ordinario, qui te exponit. De Ordinario, aio ipsum peccare, si te exponat, quia sic exponeret Sacramenta à te conferenda periculo malæ administrationis, nisi tamen adsit casus limitationis inducæ n. 8. De te aio, excusari à præcepto Superioris, Conscientiam enim tu deponere super ipsius iudicio potes.

Scientia Confessarii actualis.

12. Non semper obligatur Confessarius, dum excipit Confessiones, de singulis, quæ dicuntur à poenitente, ferre hic & nunc iudicium, an sint venialia, an mortalia, nam sæpe, sive quia poenitens rudis se explicare amplius ignorat, sive quia cognosci nequit, an adfuerit plena advertentia in actione prava, sive ob rationem

aliam, ejusmodi iudicium ferri ne à doctissimo quidem potest. Posito ergo quod Confessarius, ut modo diximus, sciat communiter, quæ sint immortalia, quæ veniales habet, si communiter ea discernat, ut possit poenitentiam in satisfactionem, & debita ratione pender imponere.

13. Peritia interdum poenitentis adjuvare, ut diximus, iudicium Confessarii potest, non solum quia poenitens pius est, & doctus, cuius iudicio statim potest verum etiam, quando agitur de professione, quæ poenitens exercet. Si is enim v. g. est poenitens licet cator, poterit Confessor ei fidem habere, dicenti contra dictum non continere iniustitiam. Faveor tamen his difficilioribus rebus pertinentibus ad ius, confidendo esse doctos, & Theologos, ut iam dictum est, nam in rebus pertinentibus ad factum ipsam, poenitentem ea arte, vel professione, de qua agitur, scilicet acquiritur re poterimus.

14. Quid, si post peractam Confessionem, Confessor vel poenitens, re melius expensa, advertat effectum, quod ut veniale absolutum fuit? Respondeo, Confessor poenitens fideliter suam actionem narravit, & Confessor illud, quamvis ut mortale cognitum poterat credere, non est necesse iterum adduci ad Confessionem. Satis enim fuit, & quidem directe absolutum, & licet secus asseramus, scrupulis omnia scatebunt. Quod non poterat absolvere; erat enim casus reservatus, ut satis in *Methodo Confessionis* l. 3. c. 3. §. 8. ubi late, & versaliter prosecutus sum, quid agendum in casu, post Confessionem aliquis error in ipsa Confessione brevis fuisse, animadvertatur.

§. II. De aliis requisitis in Confessario.

1. **P**lura dicta sunt in præcedentibus, quæ in Confessario requiruntur. Solum superfluum dictum viter innuenda.

Primo enim esse in statu gratiæ Confessor debet sine peccato hoc Sacramentum administrare, cui quidem prudenter sibi persuadebit, si non cognoscatur in peccatum mortale, vel si cognoscatur tamen, sive per contritionem, bona fide existimatum, sive per legitimam Confessionem, statum gratiæ recuperavit. Sed hoc, & An sit aliquis casus exceptionis. An non peccet: quoties in statu pravo existeret, absolveret, peccet quando audit peccata, sed ante absolutionem conferendam se onerat, dixi sufficienter, & diximus in *Methodo Confessionis* l. 3. c. 3. §. 3. & l. 2. c. 1. num. 65.

2. Secundo, Confessarius non debet esse excommunicatus, nec suspensus ab officio (hoc est non suspensus ab actibus, sive Ordinis, sive jurisdictionis) nec interdictus, etiam si per contritionem ipse existimet, se esse in gratia, nam censura affectum remouet à prædictis actibus ecclesiæ. Et invalide quidem ageret, si censura vitæ vinculus esset, illicite, si non vitanda, sequæ ipse peccet, quæ sunt quæstiones pertinentes ad Tractatum de Confessione, de quibus infra suo loco.

Atque hic finis esto Tractationis de Sacramentum Poenitentiae, cui adnectimus *Tractatum de Casibus* huius